

kunde jeg ønske, at denne Sag kunde blive ordnet paa saadanne Vilkaar, at disse Folk ikke kom til at lide større Brist i Udsigterne for deres fremtidige Erhverv end højst nødvendigt.

Naar Sagen er kommen til at foreligge, som den foreligger her, som et Forslag, der ganske vist indskrænker, men dog ikke ophæver Militærmusikken, er jeg af Hensyn til dens kulturelle Værdi af den Mening, at jeg hellere vil beholde Militærmusikken, end jeg ingen vil have, og naar der er talt, som de ærede Ordførere og den højtærede Minister have talt i denne Sag, er en Røst, om jeg saa maa sige, fra de brede Lag af Folket ikke uden Betydning. Jeg kan uden Militarisme i mit Sind vandre med Vagtparaden til Amalienborg eller fra Sølvgades Kaserne og glæde mig ved den flotte March og de livlige Toner fra Orkestret, der spiller godt, men jeg gaar sandelig ikke med Militarisme i mit Hjerte af den Grund. Det kan være, jeg føler Begejstring, men den behøver absolut ikke at give sig Udslag i et Ønske om militære Eventyr, og naar Sagen ikke desmindre er kommen til at foreligge i saa Henseende lidt uheldigt for dem, som skulle vindes for, at man ikke skal stryge Militærmusikken, saa er det ogsaa i nogen Grad de Herrers Skyld fra den Side, som ikke er min. Vi Folketingsmænd bleve for kort Tid siden inviterede til et Møde i Koncertpalæet, hvor de danske Forsvarskvinder vilde give os et Indtryk af, hvad Militærmusikken var værd, og hvor bl. a. det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) talte. Hvad fik man da Indtryk af ved det Møde? Man fik det Indtryk, at Militærmusikken skulde beholdes, fordi den militært set var nødvendig, først og fremmest derfor. Man fik en hel Del Forklaringer over, hvilken Virkning Militærmusikken har haft i forskellige Kampe. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) har nævnt Marseillaisen og nævnte den polske Nationalsang, der blev spillet i Slaget ved Gravelotte. Der blev ogsaa mindet om „den tapre Landsoldat“, og jeg kan minde om, at Erik Bøgh sang om Flag og Slag og tapre Landsoldat, Sejrens Fryd og Ærens Dag, thi den Gang var det en Modesag. Men nu er det forbi. Jeg tror ikke, at de brede Lag synge den tapre Landsoldat mere med den Begejstring, hvormed man sang den i 1848 og til Dels maaske i det ulykkelige Aar 1864, for der er andre Toner oppe i Tiden. Der er andre Toner, der række længere, der have dybere Betydning. Dem synge de brede

Lag. Derfor skal man ikke tænke, at Militærmusikken har Betydning for os som militær Musik, men den har Værdi som Bidrag til at hæve og løfte Folks Stemning, deres aandelige Evne og hele kulturelle Standpunkt, og i den Forstand kan jeg ikke ønske, at den bliver afskaffet, hvis man ikke kan finde andet at sætte i Stedet. Maaske kan man finde en Overgangstilstand, hvori den Musik, vi have i Øjeblikket, kan blive ved at virke i Kulturens Tjeneste, indtil noget bedre sættes i Stedet. Det er klart, at det, som i det ydre karakteriserer de militære Musikkorps, Distinktionerne eller Striberne ned ad Benklæderne, som ere omtalte, i og for sig er noget uvæsentligt. Naar man har Sporvognskonduktører og Jernbanefunktionærer i Uniform, ser jeg ikke, hvorfor man i og for sig skulde tillægge den militære Uniform særlig stor Betydning. Det er ikke det afgørende her. Ogsaa under fremtidige socialdemokratiske Samfundsforhold, hvor man havde gennemført Vaabenbrug og Opøvelse i Idræt som nødvendigt for at give Befolkningen den fysiske Spændstighed og Kraft, der er Grundlaget for alt øvrigt, vil man utvivlsomt knytte Musik til dette Folkeværn eller denne Folkeopøvelse i fysiske Idrætter, en Musik, der vil komme til at spille sin Rolle indenfor denne Ramme, og denne Musik vil for mig være lige god, enten den optræder i civil Dragt med høje Hatte, men altsaa dog ensartet paaklædt, hvad man vel altid vil fordre, selv om det ikke er militær Musik, der er Tale om, eller den er klædt i en Uniform, hvad Modstanderne af Militærmusikken for Øjeblikket synes tilbøjelige til at anse for det afgørende.

Jeg har villet fremsætte disse Bemærkninger, fordi jeg ulykkeligvis — det kan jo hænde ethvert Menneske, der paa en eller anden Maade kommer til at spille en Rolle i det offentlige Liv — en Gang blev interviewet om min Stilling til Militærmusikken. Jeg har for Skik ikke at sige andet, end hvad jeg mener, og jeg har derfor ogsaa udtalt min Sympati for Musikken som folkeopdragende og kultiverende, som det, jeg ikke gerne vilde undvære, fordi jeg ved, hvilken Rolle navnlig Militærmusikken har spillet for Kunsten, og i hvor høj Grad den har bidraget til at hæve Musikken i denne By og i vort Land i det hele. Og jeg vil ikke være med til at stemme noget ned, som er godt. Derfor udtalte jeg min Sympati for Musikken i Hæren, og jeg har ikke villet undlade i Dag at gøre det